







Ulice – přestupní stanice?

Je chladno. Jdu po ulici a pohled mi padne do davu, přesněji za něj. Na chodníku sedí osoba, klímbá. Občas zvedne hlavu, pohlédne skrz dav a zase oči s nechutí odvrátí. Pak jeho pohled spočine na mně. Neodvrátí se. Jeho oči jsou teplé, téměř laskavé, ale celkový výraz obličeje je ztrhaný, smutný, zahořklý. Kolem obličeje se mu kroubí tmavé prameny vlasů, tu a tam jsou protkané stříbrem. Na tváři se mu objeví smutné pousmání, odvrátí tvář, obejmeme si kolena a zavře oči.

Nemohu si pomoci, jeho osoba mne přitahuje. Pokračuji s davem, oči upřené na muže, který se choulí na chodníku. Nevzbuzuje ve mně lítost, spíš zvědavost. Přemýšlím, jak je možné, že někdo skončí na ulici? Na dně? A naprosto sám?

Cožpak to je fér? Nikdo z nás je přeci nemůže soudit, a přesto se o těchto lidech mluví jako o nejspodnější vrstvě společnosti. Kdo z nás ale ví, čím si prošli a jaká rozhodnutí je přivedla na to místo, kde naposledy složili hlavu? Kde je rodina tohoto člověka, aby mu pomohla zpět na nohy? A kde vůbec byla, když se rozjížděl vlak, který má cílovou stanici na zastávce ULICE?! Tak kde byli, kde?

Jeden po druhém procházejí lidé a nikdo se nezastaví. Jsme slepí a slepě také soudíme. Předsudky... Mohl by to být kdokoliv. Kdokoliv z nás, jen po pár tvrdých ranách osudu. Ale ty nikoho z nás přece nezajímají. Je to prostě bezdomovec a přes to nejede vlak. Vidíme jen výsledek. **Ale možná jsem jen moc kritický.** Mohl to být člověk, který lhal, podváděl, kradl, udělal spoustu zlých věcí a zasloužil si to, že se ocitnul tam, kde skončil.

Vzpomínám na mého strejdu... Ne že by to byl zlý člověk, ale poté, co se rozvedl se svojí ženou, musel platit vysoké alimenty na dvě děti. Práci zde nemohl sehnat, tak se rozhodl chopit šance někde jinde. Odcestoval na Nový Zéland, kde se mu ze začátku dařilo. Pracovní příležitosti byli, bydlel v levném motelu a vypadalo to velmi dobře. Pak přišel zlom a práce začalo postupně ubývat. A dluhy rostly. Dnes to vypadá tak, že kdyby se po letech vrátil, půjde do vězení, protože dluhy pořád nesplatil. Nejhorší ale na tom všem je, že vidím, jak se jeho děti, které ho vždy zbožňovaly, mění, téměř se ho zříkají... Co když by i on mohl jednou zůstat sám?

Proto nechci tvrdit, že bezdomovci jsou jen špatní lidé. Mohou to být dobří lidé, kterým se staly špatné věci. Nebo mohou být jako skupina lidí v našem městě. Potkat je můžete u jakékoliv hospody a jedině ve velmi podroušeném stavu. Vlastně ani nevím, že bych je někdy **viděl** střízlivě. Chodí mezi lidí a prosí o peníze na pivo. Po tomhle je těžké uvažovat o bezdomovcích jako o dobrých lidech.

Je zvláštní, že i naše společnost, která je podle mnohých tak bezchybná, není schopna se o tyto lidi postarat, nebo zabránit tomu, aby se dostali až na úplné dno. Nebo se snad snažila, podala pomocnou ruku a oni odmítli?

Znovu jdu s davem. Znovu se dívám do obličeje člověku, o kterém vím tak málo. Znovu mě to nutí přemýšlet. Myšlenky ale zaženu, vím, že je to zbytečné. Jediná možnost, jak bych se **mohl** dozvědět pravdu o cestě otrhaného a zarostlého muže, by byla jít za ním.

Vykročím proti davu, prodírám se mezi lidmi, dokud nestanu u zadumané, smutné tváře. Já už totiž nechci být slepý.